

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ VIII. Euentus etiam ostendit Rescriptum illud nullius fuisse valoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

§. VII. Per ipsius partis confessionem atque etiam per rei iudicatæ vim ac authoritatem idem prætensum rescriptum rejicitur.

SI libelli auctor anonymus audeat Conradinum illud prætensum rescriptum sententiam passim nominare, quid de Dagobertino nostro diplomate, initio proposito confiteri cogetur?

Examinetur quæso illud, & cum illo Conradino conferatur, atque inuestigetur, an vel vna clausula inueniri possit, in qua nostrum isti cunctis qualitatibus circumstantijsque non sit præferendum.

Quid autem ad Ottonis sententiam? Dic vel vnicam circumstantiam in sententiâ requisitam, quæ illi non adsit.

Iudex summus, ipsa Imperatoris persona, in quo Iurisdictio Iustitiæque ut lumen in suo sole residet, vnda in suo fonte; Partes vtrimque præsentis; & in ipsius condemnati præsentia, causæ examinatio, ab actione, siue petitione exclusio, Iuris alteri Parti per firmissimum Decretum siue præceptum adiudicatio.

Sententia ergo est, & frustra recalcitres.

Iam vide, quid iuris hac in re tu ipse libelli auctor statuas. memento legis, quam dictas in ipso libello tuo §. Non sententia Cæsaris num. 56. *Sententia* (inquis) *Cæsarei Senatus Aulici* vel ex hoc solo fundamento, ipso iure nulla est, quia actis prioribus nec habitis, nec visis, multò minus lectis vel ponderatis contra sententiam Camera Imperialis prolata sit. Et ad hoc allegas *Textum in l. post sententiam 9. C. de sent. & interlocut. omnium Iudic.* Cui addere poteras L. 1. C. quando provocare non est necesse.

Iura à te condita solum proponimus, quibus ut ipse vtaris fanciunt leges, facta non probamus, neque sequimur.

Sententia enim illa Cæsarea quam redarguis, omnibus exactè perpensis, post longam disceptationem, instructionem, examinationem, Archiepiscopo actore quæcunque voluit exhibente ac producente, maturo iudicio definita ac pronunciata fuit, de quo infra suo loco tractabitur.

Sed ut ab hac digressionem redeamus ad eius iuris, quod statuis contra te ipsum, applicationem; memento eius quod in eodem §. subiungis num. 58. *Maximè cum nec Cæsar ipse (ais) hoc de plenitudine potestatis facere, partique ius per sententiam quæsitam, auferre queat.*

§. VIII. Euentus etiam ostendit Rescriptum illud nullius fuisse valoris.

Manifestum est, & ex ipso illo scripto probatur, quòd Archiepiscopus ante Conradi Regis æuum nihil omninò Iuris in Monasterium nostrum possidebat; nam illud sibi ablatum Albero querebatur, reddique postulabat, illius igitur possessione carebat.

Monasterium ergo præfatum ante Conradi tempora erat sui status suorumque iurium, & in possessione immediationis sub Imperatore & Imperio. Quæ sanè in immediatione consistentia non parum addit omnium nostrorum documentorum efficaciz & authoritati. Sed & postea in eodem statu perstitit.

Quam-

Quamuis enim Albero, Henrico Comite Luxemburgensi & Namurcensi, armis ac potentia summa ad concordiam incundam quoad se, ut Aduocatiam suam, quam erga Maximinianos habebat, feudaque illa, quæ ab Archiepiscopis tenebat in ditione Treuirensi conseruaret, compulso, violentè Monasterium eiusque bona inuaserit, Abbas tamen & Religiosi iure suo non cesserunt, sed alij alio dilapsi, expectarunt, dum tempestas illa sedaretur.

Sigerus verò Abbas electus Romam ad Innocentium II. profectus, eius manibus consecratus ab eodem Bullam in Consistorio, Cardinalium omnium consensu & auctoritate firmatam, obtinuit, qua non obstantibus gestis Conradi & Alberonis, decretum fuit, ut idem locus seu Monasterium *nulli unquam Sedi vel Ecclesie subdatur*, sed sub S. Rom. Ecclesie iure & patrocinio & Imperatorum Mundiburdio seu Tutitione consistens, ea libertate & immunitate fruatur, quam idem Monasterium à Romanis Pontificibus & Imperatoribus noscitur habuisse. Ita loquitur & decernit Pontifex, ut videre potes sub N. 33.

Sed & ipse rerum status, existentia, successus & experimentum illud idem probat, nam de facto possedisse Archiepiscopos Iurisdictionis exercitium in Monasterium nunquam reperias, adeo, ut cum nihil haberent, quod in illud exequerentur, contenti fuerint impetrare à Maximiliano I. ut Imperatoris Imperijque nomine, de Iurisdictionibus, Regalibus, feudisque Abbates infeudarent.

Ex quo manifestissimè conuincitur, nullam in illos per se suoue nomine Iurisdictionalem potestatem possedisse, uti infra latius demonstrabitur.

Sed & tunc, cum illam infeudandi facultatem impetrarunt, nihil in Maximinianos possedisse passim in processu Spirensis satis indicarunt, quemadmodum & alibi dicitur.

Ac denique illam ipsam immediatam ab Imperio dependentiam passim confessi sunt, pro Imperij membro habuerunt, ac tale esse testati sunt.

Maximiniani item pro talibus se gesserunt, & à quibuscunque habiti sunt, ab Imperatoribus sequentibus suæ immediationis confirmationes obtinuerunt, actus conformes immediationi conuenientes in omnibus exercuerunt exclusis Archiepiscopis.

Adeo ut tandem per sententiam Imperatoriam anno MDCXXXVI. latam, ipsidem suæ immediationis possessio adiudicata sit, Archiepiscopi præensione contrariâ exclusâ, ut etiam antea dictis, ac etiam ex ulterius dicendis dilucidè apparebit.

SECTIO SEXTA.

Friderici Barbarossæ Rescriptum inualidum esse.

Alberone defuncto Hillinum Archiepiscopum eius successorem obtinuisse confirmationem supradicti Rescripti Conradi à Friderico Barbarossâ Imperatore, asserit auctor libelli num. 21. eas confirmatorias litteras exhibet sub lit. D. Verùm hanc Confirmationem non posse obesse S. Maximini Iuribus vno verbo facillè demonstrari potest.

S. I. Ratio ob quam inualidum.

Vnicæ hæc sufficit, quia est nuda confirmatio restitutionis factæ à Conrado, uti fatetur libelli Auctor num. 21. cit. & ex ipsius Rescripti inspectione ma-